

РЕШЕНИЕ

№ 1496

гр. София, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Темислав М. Димитров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20231100501698 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 –чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №1698/2023 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на С. Д. К. ЕГН ***** от гр.София срещу решение №13336 от 23.11.2022 г по гр.д.№15684/22 г на СРС , 177-ми състав , в частта , с която въззивникът е **осъден** да заплати на основание чл.318 ал.2 ТЗ във вр.чл.200 ЗЗД и чл.110 ал.2 ЗС на “Т.С.” ЕАД ЕИК ***** гр.София сумата от 409,68 лв. стойност на незаплатена топлинна енергия за периода м.03.2019 г.- м.04.2020 г. за топлоснабден имот ап.№19 , находящ се в гр.София ж.к***** ; ведно със законната лихва от 25.03.2022 г. до окончателното заплащане на сумата ; и сумата от 226,03 лева разноси пред СРС .

Въззивникът излага доводи за неправилност на решението на СРС /в посочената част/ , тъй като не са налице договорни отношения между страните. Право на ползване върху процесния имот имат и други лица . Не е доказано от ищеца , че реално е доставена топлинна енергия .

Въззиваемата страна “Т.С.” ЕАД е подала писмен отговор , в който оспорва въззивната жалба и иска да се потвърди решението на СРС в обжалваната част.

Третото лице “Б.” ООД гр.София не взема становище по въззивната жалба .

Въззивната жалба е допустима. Решението на СРС е връчено на въззивника на 01.12.2022 г и е обжалвано в срок на 15.12.2022 г .

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на посочената част от решението на СРС .

След преценка на доводите в жалбата и на доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и недопустимост на съдебното решение, като такива основания в случая не се констатира .
Относно доводите за неправилност съдът /принципно/ е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС .

За да уважи иска в посочената част СРС е приел , че съгласно чл.153 ал.1 ЗЕ „клиенти на топлинна енергия” са всички собственици респ. титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Според т.1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г по тълк.дело № 2/2017 г., на ОСГК на ВКС няма пречка да бъде постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл.153 ал.1 ЗЕ /собственик , вещен ползвател/, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, и този правен субект да дължи цената на доставената топлинна енергия . В случая въззивникът е подал заявление-декларация за откриване на партия и единствено той е потребител на топлинна енергия . Искът е доказан по размер с представените писмени доказателства и СТЕ .

Решението на СРС е правилно в обжалваната част, с изключение на правната квалификация .

В същата задължително трябва да се посочи и норма от специалния закон уреждащ продажбата на топлинна енергия – чл.150 от Закона за енергетиката . Правна квалификация само по чл.318 ал.2 ТЗ във вр.чл.200 ЗЗД и чл.110 ал.2 ЗС не отчита правилото , че „специалният закон изключва приложението на общия закон“. Чл.110 ал.2 ЗС е само косвено относим – урежда вещно-правния статут на енергията като движима вещ , а не пряко продажбата на топлинна енергия .

Законосъобразно първоинстанционният съд е съобразил указанията в т.1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г по тълк.дело № 2/2017 г., на ОСГК на ВКС , според които няма пречка да бъде постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл.153 ал.1 ЗЕ /собственик , вещен ползвател/, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, и този правен субект да дължи цената на доставената топлинна енергия . На още по-силно основание , както в случая , такъв писмен договор може да се сключи и със съпритежател на вещно право на ползване върху имота . В такъв случай

задължено лице е само въззивникът като съпритежател на вещното право на ползване .
Съпритежателят на право на ползване не се нуждае от договор с останалите съсобственици ,
за да ползва имота .

В процесния случай **въззивникът е подал до ищеца заявление -декларация за откриване на партида от 23.01.2018 г .** Ответникът е приел искането за сключване на договор като според представените документи от ищеца и третото лице-помагач партида за процесния имот е била открита само на въззивника и всички документи за доставка на топлинна енергия са издавани на нейно име . Уговорено е нещо различно от чл.153 ЗЕ , като тази разпоредба намира приложение **само при липса на изричен договор** относно доставка на топлинна енергия .

Искът е доказан по основание и по размер с представените по делото писмени доказателства , СТЕ и ССЕ . Същите установяват , че в имота е доставена топлинна енергия за процесния период .

Налага се изводът , че решението на СРС трябва да се потвърди в обжалваната част . С оглед изхода на делото в тежест на въззивника са разноските на въззиваемата страна – 50 лева юрисконсултско възнаграждение .

По изложените съображения , **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №13336 от 23.11.2022 г по гр.д.№15684/22 г на СРС , 177-ми състав , в частта , с която С. Д. К. ЕГН ***** от гр.София е **осъдена** да заплати на “Т.С.” ЕАД ЕИК ***** гр.София сумата от 409,68 лв. стойност на незаплатена топлинна енергия за периода м.03.2019 г.- м.04.2020 г. за топлоснабден имот ап.№19 , находящ се в гр.София ж.к***** ; ведно със законната лихва от 25.03.2022 г. до окончателното заплащане на сумата ; и сумата от 226,03 лева разноски пред СРС ; **като правната квалификация на иска да се счита по чл.150 ЗЕ във вр.чл.318 ал.2 ТЗ ,чл.200 ЗЗД.**

ОСЪЖДА С. Д. К. ЕГН ***** от гр.София да заплати на “Т.С.” ЕАД ЕИК ***** гр.София сумата от 50 лева разноски пред СРС .

Решението е постановено при участието на “Б.” ООД гр. София като трето лице помагач на “Т.С.” ЕАД ЕИК ***** .

Решението не подлежи на обжалване /чл.280 ал.3 т.1 ГПК /.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

